

Tervehdys. Jostain sisältä sykähti yllättäen hinku kirjoittaa jotain ja ajatus kuulosti mahtavalta. Koneella pari viikkoa mietiskellessä huomasi ettei sitä ihan noin vaan kirjoiteta jotain. :D Tänään alkoi vihdoinkin tulemaan edes vähän tekstiä ulos ja tämä onkin ensimmäinen yli 100 sanan kirjoitukseni. Tähän sivustoon törmäsin googletellessani ja alkoi todella kiinnostaa muiden mielipiteet tekstin tasosta. :) Yön hämähäyttyä viimeinenkin Andarian asukas harhaili kotiinsa. Jaeden makasi maassa taivasta katsellen. Vesisade piiskasi hänen kasvojaan. Hyvä, hän ajatteli. Tulevatpahan vaatteet puhtaaksi. Päivän mittaan Jaedenin päälle oli heitelty yhtä ja toista. Jalkapuuassa oleminen oli hänelle jo tuttua. Syystä tai toisesta hänen hämärähommansa päättyivät useammin kiinnijäämiseen kuin onnistumiseen. "Ehkä sinun pitäisi vaihtaa alaa." kuului tuttu ääni varjoista. "Eikös tämä ole jo toinen kerta tällä viikolla kun jätät kiinni. Kohta sinut tunnustetaan jokaisessa kylässä ja kaupungissa tältä Akothoniin." "Valeria! Lopeta saarnaaminen ja irrota minut." Jaeden kampesi itsensä istumaan. "Mikä sinulla kesti?" Esiin asteli nainen nahkaisessa rintahaarniskassa. Vyötäröllään hänellä oli kaksi koristeellista tikaria. "Luulitko, että voin marssia tänne keskellä päivää hakemaan sinut kenenkään estelemättä?" "En luullut, mutta toivoin kyllä. Tietäisit mitä kaikkea olen joutunut kokemaan. Minua on piesty, minua on heitelty ruoalla, kivillä, sonnalla, lähestulkoon kaikella mikä käteen sopii. Lisäksi joku idiootti kusi päälleni." Valeria tarkasteli Jaedenia ilkeäkurinen ilme kasvoillaan. Jaedenin vaatteet olivat tahmaiset ja paikoitellen revenneet. Hänestä huokui karmea löyhkä. "Miten sinusta lähtee tuollainen haju?" "Puolenpäivän aikaan joukko torille tulleet maanviljelijöitä lähestyi minua. Jokaisella oli muna kädessään-" Valeria purskahti nauramaan. "Ei tarvitse kertoa enempää, kiitos." "Tiedät kyllä mitä minä tarkoitan." Jaeden jatkoi närkästyneenä. "He viskoivat minua kananmunilla." Valeria tuli lähemmäs nenäänsä nyrpistäen ja avasi jalkapuuun. Vasta noustessaan ylös Jaeden huomasi kuinka kipeät hänen raajansa olivat. Hitaasti ontuen hän lähti kävelemään Valeria vierellään. Päästyään pois toriaukealta Jaeden avasi suunsa. "Valeria, minä en onnistunut." "Tiedän. Et olisi hengissä, jos olisit onnistunut ja jäänyt kiinni teosta. Ehdimme puhua lisää myöhemmin. Kiirehtikäämme nyt Andarian muurien ulkopuolelle ja mietitään sitten mitä teemme." Jaeden nyökkäsi. He hiipivät pitkin kapeita mukulakivikatuja, kunnes heidän edessään kohosi kaupungin eteläinen muuri. Valeria luikahti raollaan olevasta ovesta vartiotorniin. Jaeden kiirehti varautuneena hänen peräänsä. Sisään astuttuaan hän näki lattialla makaavan vartijan, joka näytti kaatuneen omaan miekkaansa. Verilätäköstä lähti jalanjäljet kierreportaita ylös. Jaeden puhisi rappuset ylös ja päästyään muurille hän näki Valerian heittämässä köyttä muurin ulkopuolelle. Peräkanaa he valuivat köyttä pitkin maan kamaralle ja jättivät kaupungin taakseen.